

Van Oostduinkerke naar Trapegeer za 05 oct 2019
Grevelingen do 17 oct 2019

Door de werken aan het huis was het varen, en zeker de verslagen, op de achtergrond geraakt. Maar een tochtje met het Northsea kayak team werd stilaan noodzakelijk omdat het oefenen op redding en zelfredding er meestal overschiet als ik alleen vaar. Vandaar een dubbelverslagje.

De Trapegeer is een boei zo'n 3 km voor de Belgische kust ter hoogte van De Panne op $2^{\circ}34' 30''$ en $51^{\circ}08'30''$. Met een 3 tot 4 Bf stonden er soms wat vriendelijke golfjes die zorgden voor een aangenaam tochtje vanuit het Schipgat in Oost Duinkerke.

Maar het zijn vooral de oefeningen, eigenlijk bij elke tocht, die het uitzonderlijk karakter uitmaken van het Northsea kajak team. En daar waren we ook voor gekomen. Het bleek dat ik na omgaan er niet in slaagde om een 'cowboy redding' uit te voeren. Ook een tweede poging, verder naar achter lukte niet. Het lukte niet 'bijna niet' maar 'helemaal niet'. Een derde poging riskeerde ik niet omdat ik weet dat dat veel energie kost en ik wist voldoende. Dan maar een geassisteerde redding met hielhaak waarbij ik een variatie toepaste die ik niet kan herhalen maar ze lukt wel. Wat opgevallen

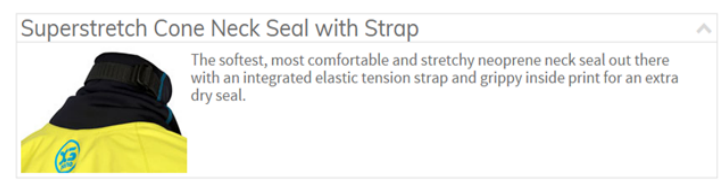
was tijdens de 'mislukte' zelfredding was dat ik bijna niet (of helemaal niet) horizontaal geraakte en al helemaal niet 'omhoog'.

Er was dus werk aan de winkel. Vermits ik meestal alleen vaar was het wel noodzakelijk dat ik een en ander zou nagaan.

Eerst was er het overlopen van de wijzigingen in de uitrusting. Dat ik ondertussen ook weer een dagje ouder was is natuurlijk een vaststelling waar niet veel aan te veranderen valt. Buiten dat ik nu probeer regelmatig wat te oefenen (push ups en lage hurkzit) was er mij niets opgevallen van spectaculaire achteruitgang, wat ik wel probeer op te volgen.

De nieuwe zwemvest was een met een groter drijfvermogen (65 N) omdat ik in de gewichtsklasse val dat ik kan kiezen tussen een 55 N en 65 N. Het spatdek was een neopreen geworden inplaats van een dun nylon. Ook zaten de spatdekklemmen nu vooraan op het spatdek bevestigd met de elastiekjes die daar aanwezig waren inplaats van rond de pomp onder het voordek. Ook bleef nu ook het achterdeel van het spatdek omhoog wanneer ik het voorste deel omhoogtrok om er niet op te gaan zitten bij inklimmen. Ook een (reeds oudere) vaststelling was dat het droogpak wat lekte aan de neopreen halssluiting als deze niet op de juiste wijze juist gesloten was. Niet dat dit het inklimmen zou bemoeilijken maar als het risico er in zou zitten dat ik langer in het water zou liggen omdat inklimmen niet lukte zou dit wel een probleem kunnen worden.

De eerste aanpassingen waren het gemakkelijkste, een nieuw (Peak) droogpak met verbeterde halssluiting. Ook een 'winter' onderpak leek een nuttige uitbreiding (Gul).

De elastieken waren verwijderd van het spatdek zodat die niet zouden hinderen als het naar beneden bleef hangen bij inklimmen en de spatdekklemmen gingen terug naar de pomp onder het voordek.

Daar ik altijd met de vlotter ingeklapt op het achterdek vaar op groter water (zowat alles waar ik niet naar de oever kan wandelen) zouden de testen doorgaan met de vlotter uitgeklaapt.

<http://blogimages.seniorennet.be/kajak/attach/112318.pdf>

Daar de testen zouden doorgaan op de Grevelingen (zout water :-)) en ik alleen zou zijn had ik ook voorzien dat inklimmen met de vlotters uitgekapt niet zou lukken en had ik een 'stijgbeugel' voorzien aan het achterdek. De beugel is maar los opgelegd voor de foto, in feite zit de scharnier ter hoogte van de oogvijzen die op het achterdek zichtbaar zijn zodat de beugel toch wel een 20 cm achter de kajak zit. De beugel ligt ingeklapt op het vlotterframe als hij niet gebruikt wordt.

Alles was klaar om te proberen. De tocht was gepland van de jachthaven van Bruinisse langs de Grevelingendam, Battenoord, Herkingen en de Mosselbank, een tochtje van een 15 km.

De testen waren voorzien op de mosselbank, een eilandje met uitzichttorentje aangelegd voor de jachtjes. Het is kiezen tussen een oever met rotsblokjes of een hoge uitstap aan een steiger. Het maakte niet veel uit vermits ik toch in het water zou liggen.

Het inklimmen met de vlotters uitgeklast was geen enkel probleem. Dat was al een hele geruststelling, er was geen aanpassing nodig aan mijn planning. Nog enkele keren inklimmen (zonder in te gaan zitten) leerde mij dat de techniek lukte zoals toegepast. Een verbetering leek niet direct mogelijk of nodig.

Dan maar de testen van de stijgbeugel. Dat lukte ook direct maar was wat spectaculairder. De kajak ging omhoog met de boeg uit het water en 'steigerde' tot ik op het achterdek ging liggen. Met het afstappen dezelfde weg liep er wel iets mis, de kajak schoot weg en ik kon er achter zwemmen omdat mijn veiligheidslijn los was. De kajak liep gelukkig vast tegen een van de vele steigers die in de weg stonden maar het bevestigd enkel dat zelfs met weinig wind een lege kajak sneller gaat dan een zwemmer in 'volle' uitrusting en ik reageerde veel te traag. Dat is te verbeteren door bij gebruik van de beugel, de veiligheidslijn aan de looplijn van het sleepsysteem te bevestigen inplaats van gewoon los te maken van de greep aan de boeg, of sneller te reageren voor er doordringt wat er gebeurt want dan is het te laat.

Ook enkele testen om 'horizontaal te geraken in het water was blijkbaar geen probleem, het nieuwe droogpak bleek ook droog te zijn zonder lek aan de hals.

Wat er dan is misgegaan bij inklimmen (zonder de vlotters) weet ik dus niet en het is ook niet direct mijn zorg. Normaal ben ik niet alleen als ik zonder vlotters vaar, misschien nog eens proberen de volgende keer. Nu staat er een prototype voor 'vaste vlotters' op het programma (verwijderbaar maar niet inklapbaar). En misschien meer uitgebreide testen met de stijgbeugel, wie weet.

Paul Nollen

<http://blog.seniorennet.be/kajak/>

<https://www.facebook.com/Kajak-Brasschaat-384748901563569/>

AKKC <http://www.akkc.be/>